

Arrest

nr. 186 961 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE BUYSER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 74 081 van 27 januari 2012 omdat geen geloof gehecht wordt aan zijn beweerde Somalische nationaliteit. Zijn tweede en derde asielaanvraag werden beiden niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige vierde asielaanvraag nog steeds volhardt in zijn Somalische nationaliteit.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: (1) een Verklaring van Geboorte op naam van A. S. N. uitgereikt door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium te Brussel op 25 januari 2016, (2) een Nationaliteitsverklaring op naam van A. S. N. uitgereikt door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium te Brussel op 25 januari 2016 en (3) een schrijven opgesteld door uw voormalig maatschappelijk assistent op 12 april 2016 te Antwerpen, (4) een payment receipt (nr. 325) van de Somalische ambassade opgesteld op 25 januari 2016 te Brussel, (5) een tolkenfactuur opgesteld door Concorde Group BV opgesteld op 29 mei 2015 te Amstelveen, (6) een attest van immatriculatie op naam van A. S. N. afgeleverd te Wommelgem op 13 november 2012 en (7) een interview afgenomen door het BCHV op 22 juni 2015.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit Somalië en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker nog steeds geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien waardoor hij de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn Somalische nationaliteit en de bewijswaarde van de door hem bijgebrachte documenten, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het interview afgenomen door het BCHV op 22 juni 2015 specifiek meerdere wijken op het eiland Chula heeft beschreven, hij de naam van zijn school en zijn leraar vermeldt heeft en hij tevens voldoende gedetailleerd de lokale handel en culturele geplogenheden wist te omschrijven. De Raad wijst er echter op dat het feit dat verzoeker tijdens het interview afgenomen door het BCHV op de hoogte is van voornoemde zaken met betrekking tot de Bajuni-eilanden en het eiland Chula, eerder een ingestudeerd karakter vertoont en geenszins de vastgestelde onwetendheden tijdens zijn gehoor op 19 september 2011 op het Commissariaat-generaal ten tijde van zijn eerste asielaanvraag weerlegt. Zo verzoeker opwerpt dat hij ten tijde van zijn eerste asielaanvraag nog minderjarig was en zeer verlegen en argwanend was waardoor hij zijn antwoorden tijdens het interview tot een minimum heeft beperkt, dient te worden verwezen naar het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 74 081 van 27 januari 2012 van deze Raad waarin wordt geoordeeld dat de jeugdige leeftijd van verzoeker niet voldoende is om de vastgestelde onwetendheden omtrent essentiële en simpele feiten aangaande het dagelijks leven van verzoeker op het eiland Chula, waar hij is geboren en getogen, te rechtvaardigen. De Raad merkte tevens op dat de vragen gesteld tijdens het gehoor betrekking hebben op eenvoudige gebeurtenissen en dat verzoeker een bepaald niveau van het onderwijs genoot.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2017, voert verzoekende partij, die vergezeld is van haar vertrouwenspersoon, aan dat er verschillende documenten zijn ingediend die aantonen dat zij de

Somalische nationaliteit heeft en dat dit relevante nieuwe elementen zijn. Verzoekende partij is het er niet mee eens dat deze documenten die haar nationaliteit aantonen en afkomstig zijn van de Somalische ambassade zomaar aan de kant geschoven worden, wat leidt tot een cirkelredenering door de DVZ die weliswaar de documenten afwijst omdat ze niet authentiek zijn maar wel gebruikt worden om iemand terug te sturen naar Somalië. Verzoekende partij volhardt in haar relaas dat zij behoort tot de Bajuni en afkomstig is uit Chula, wat ook vastgesteld werd door de tolk uit Nederland.

Waar verzoekende partij stelt dat zij het niet eens is dat deze documenten die haar nationaliteit aantonen en afkomstig zijn van de Somalische ambassade zomaar aan de kant worden geschoven, wijst de Raad naar de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent deze documenten: *“Wat betreft de documenten uitgereikt door de Somalische ambassade in Brussel (België) kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Vooreerst dient benadrukt te worden dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste asielaanvraag wordt er echter geen geloof gehecht aan uw voorgehouden Somalische nationaliteit. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt daarnaast dat de ambassades, net zoals de autoriteiten in Somalië, zich niet op archieven of databanken kunnen baseren om de informatie die de aanvragers hen geven, te controleren. Er zijn berichten van verschillende bronnen over fraude bij het afleveren van documenten door ambassades. Uit de door u voorgelegde documenten van de Somalische ambassade blijkt niet op basis van welke (objectieve) gegevens deze documenten of de inhoud ervan werd opgesteld. Ook blijkt uit COI dat de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren.”* Deze documenten worden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, dus niet zomaar aan de kant geschoven. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze pertinente vaststellingen omtrent deze documenten. Zij betwist ook de objectieve informatie niet waarop de Commissaris-generaal steunt en die hem er toe laat besluiten dat *“de bewijswaarde van Somalische documenten (...) dan ook met passende voorzichtigheid (dient) te gebeuren”*.

De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts objectieve bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 74 081 van 27 januari 2012 waarin in het kader van haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar voorgehouden Somalische nationaliteit werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede in aanmerking genomen de (i) dat verzoekende partij haar eerste asielaanvraag werd afgewezen op basis van haar gebrek aan kennis over Somalië, en (ii) Somalische documenten op eenvoudige wijze kunnen verkregen worden zoals blijkt uit objectieve informatie, kan het voorleggen van documenten van de Somalische ambassade en andere verklaringen in een vierde asielaanvraag de vaststellingen aangaande haar afkomst uit Somalië bezwaarlijk alsnog in een ander daglicht plaatsen.

Om voorgaande redenen en gelet ook op de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing omtrent die stukken kan aan de door verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de DVZ die weliswaar de documenten afwijst omdat ze niet authentiek zijn maar wel gebruikt om iemand terug te sturen naar Somalië, merkt de Raad op dat verzoekende partij door het opwerpen van een dergelijke bewering, de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking niet ontkracht, noch weerlegt. Daarnaast wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: *“Daar werd vastgesteld dat u niet de Somalische nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Somalië.”*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in haar relaas dat zij behoort tot de Bajuni en afkomstig is uit Chula, en de algemene opmerkingen dat dit ook werd vastgesteld door de tolk uit Nederland, en dat haar ingediende documenten relevante nieuwe elementen zijn, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 maart 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS